

Dejepis extra 8/2018

Časopis nie iba pre tých, čo majú radi históriu ...

„Piknik“ na schodoch do kostola pri Bratislavskej kalvárii.

Dňa 7.9. 2018 sa po cvičnom evakuačnom poplachu vydali žiaci 6. A v rámci praktickej časti Účelového cvičenia v prírode do hornatej časti Bratislavy. Odviezli sme sa autobusom MHD pod Bratislavskú hlavnú stanicu. Tu sme vyšli na nadchod a mali sme možnosť vidieť budovu druhej železničnej stanice...

... vedľa ktorej je Múzeum dopravy

... na druhej strane ulice je Ministerstvo zahraničných vecí SR, ktoré sídli vo viacerých budovách...

... od budov ministerstva sme sa vydali smer severozápad. Terén pomaly stúpal a my sme prišli k ďalšej zaujímavej stavbe...

... viete, aký bol jej pôvodný účel? ... a čo je v nej dnes?

Stúpanie sa zvyšovalo, tak v minulosti cestu „zapustili“ do kopca. Zrazu sa nám zdalo, že sme niekde v horách stredného Slovenska, nie „pár metrov“ od centra Bratislavy... Na vyhĺbenie cesty prvýkrát použili „trhavú látku“, ktorej autor dal meno jednému z najvýznamnejších ocenení na svete. Viete, o ktorú „trhavú látku“ sa jedná?

Čakalo nás ešte „niekoľko krokov“ a dostali sme sa do bývalého kameňolomu, dnes upraveného podobne ako najznámejšie kresťanské pútnické miesto vo Francúzsku. Viete ako sa volá? Schválne ponúkame pohľad zhora a nie smerom na kópiu známej sošky, lebo potom by to bolo zistiť veľmi jednoduché...

... konečne sme sa dostali na vrchol kopca a spravili sme si pred kostolom malý „piknik“. Obrázok niektorých z nás je na prvej strane. Potom sme sa vydali do kostola - pán farár bol taký láskavý, že nám ho bezplatne sprístupnil, za čo mu d'akujeme. Vy, ktorí tento kostol poznáte, možno viete, že mal kedysi aj vežu. Tá bola neskôr za zvláštnych okolností zbúraná. Ako vyzerala kostolná veža si môžete pozrieť na makete.

Od kostola sme sa presunuli po krivolakých uličkách k bývalej horárni v Horskom parku... zas sme oddychovali... horáreň je premenená na „relaxačné centrum“ pre mamičky s deťmi, ktoré sú ešte predškolační... majú tam rôzne zvieratká, napríklad: kozy (niektorým dievčatám nedalo, aby ich nepozdravili „v kozej reči“), bolo tam aj niekoľko zajačikov, a jeden (podľa pána učiteľ'a) už dosiahol „pekáčovú“ veľkosť...

Od bývalej horárne sme pomaly stúpali na najvyšší bod Horského parku...

... videli sme niekoľko lavičiek, ktoré darovali parku známe slovenské osobnosti, ale aj pamätník toho, ktorý sa najviac zaslúžil o to, že v centre mesta ostala takáto zelená zóna...

... napokon sme dorazili na vrchol Horského parku (tu sme zas oddychovali), na ktorom je okrem iného aj hojdačka zavesená na konári mohutného stromu. Samozrejme - každý sa chcel pohojdať,...

nie všetkým sa to podarilo, lebo pán učiteľ nám toho chcel ešte veľa ukázať...

... následne sme sa zastavili pri pamätníku, ktorý má pripomínať veľkú, štyri roky trvajúcu vojnu, od konca ktorej práve tento rok uplynie sto rokov.

Viete, o aký vojnový konflikt sa jednalo? Kto v ňom zvíťazil? Čo znamenal pre Slovákov a Čechov? Od pamätníka bol nádherný výhľad na veľkú časť Bratislavy...

... potom sme sa („po povinných fotkách“) presunuli k omnoho známejšej stavbe, okolo ktorej je pochovaných niekoľko tisíc vojakov sovietskej armády.

Pravdepodobne ste všetci zistili, že sme boli aj na Slavíne. Pán učiteľ nám preložil niekoľko nápisov na hroboch sovietskych vojakov. S hrôzou sme sa tiež pozerali na obrovské tabule, kde boli dátumy narodenia i smrti padlých vojakov ... strašné, veď mnohí z nich nemali ani 20 rokov. Ako dobre, že už viac ako 70 rokov na Slovensku vojnu nemáme!

Zo Slavína boli tiež nádherné výhľady, tie však neponúkame. Trafit' tam nie je problém, skúste si ich preto spraviť sami, keď sa tam raz zastavíte... napríklad so svojimi rodičmi... Následne sme znovu krivolakými uličkami (konečne) klesali k centru Bratislavy... Videli sme ambasády viacerých štátov, ale aj prepychové vily...

... až sme dorazili k detskému ihrisku. Chápete, nebolo možné nezastaviť sa... ponúkame aspoň dva pohľady na návrat do škôlky ...

... mali sme záujem ostat' aj dlhšie, ale pán učiteľ nás „zas ťahal“ ďalej. Zastavili sme sa na mieste pod hradom, kde bol kedysi jeden z najväčších a najluxusnejších bratislavských palácov... Viete, kto si ho dal postaviť?

Okolo kaštieľa bola obrovská záhrada s fontánami ... dodnes sa však z hlavnej budovy ani parku (žiaľ!) prakticky nič nezachovalo.

Zhodou šťastných okolností však „prežil“ aspoň letohrádok, ktorý bol na okraji veľkého zámockého areálu ...

... v ňom sú dnes výstavné priestory a v nich čiastočne zachované nádherné malby, podobné ako na Bratislavskom hrade. Možno si ich niekedy pôjdeme pozrieť...

To bola naša posledná zastávka a už nás čakala iba cesta do školy.

Záverečné poznámky:

Počas celej cesty sme sa prakticky učili, ako sa pohybovať v teréne tak, aby sme sa nestratili ani vtedy, keď prestanú fungovať mobilné siete.

Veru, v Horskom parku sa viacerí z nás pýtali pána učiteľa, či ideme dobre, či nezablúdime ... pretože koruny stromov vytvárali záhadnú a podľa niektorých tak trochu strašidelnú atmosféru.

Tiež sme si na mapách - ktoré sme videli počas našej cesty - ukázali, ako sa orientovať v teréne na miestach, kde sme prvýkrát.

Dozvedeli sme sa aj to, kde sa v Bratislave v minulosti ťažilo uhlie...

Počasie bolo výborné!